

El Partit Nacionalista Escocès (SNP) es prepara per aconseguir la majoria al Parlament d'Edimburg en les properes eleccions del maig del 2007. Algunes enquestes, a més, assenyalen que la majoria d'escocesos, igual que l'SNP, són favorables a la independència. Evidentment, a Londres aquesta possibilitat no és gaire ben vista, sobretot perquè els nacionalistes veuen en el petroli del mar del Nord la font que faria créixer l'economia escocesa.

Però és que Escòcia té petroli!

“L'SNP [el Partit Nacionalista Escocès] no té l'opció dels independentistes catalans de pactar amb partits estatals; no pot triar la –diguem-ne– via quebequesa, que d'altra banda tan bons fruits els dona, perquè les bases de l'independentisme escocès no els ho perdonarien mai”, diu Brian Wilson, columnista del periòdic dominical *Scotland on Sunday*. Considerat sota la perspectiva mediterrània, però, més aviat sembla que són els independentistes catalans els que no tenen l'opció de l'SNP: el 90% dels jaciments petrolífers sota les aigües del mar del Nord pertanyen a Escòcia, fet sobre el qual descansa la sòlida i atractiva pedra filosofal del programa que l'SNP presenta a les eleccions de l'any que ve i que, a hores d'ara, els faria doblar el nombre de diputats fins a assolir el mig centenar.

La quarta via. Els nacionalistes reclamen per a Escòcia una via alternativa, la de Noruega, o de Dinamarca i Finlàndia, això és, “la creació d'un Fons Escocès del Petroli que se servirà de l'afluència de capital generat amb almenys el 50% de les reserves energètiques durant la propera dècada” per teixir la xarxa de seguretat del país una vegada deslliurat del govern de Downing Street, a Londres. Els càlculs de l'SNP assenyalen que hi haurà fins a 90.000 milions de lliures de superàvit (prop de 135.000 milions d'euros) amb els quals el Parlament de Holyrood combatrà el 5,9% d'atur –més d'un punt superior al britànic–, la davallada de població –actualment hi ha 5,079

milions d'escocesos, un 2% inferior a les dades del 1981– i la reactivació de la indústria –l'11% dels negocis encara depenen de l'agricultura i la caça. “Westminster controla àrees crucials de l'economia del país”, explica el candidat de l'SNP a primer ministre d'Escòcia, Alex Salmon, “com ara els impostos, les pensions, la immigració i l'asil, les comunicacions, la defensa i els afers internacionals”. I afegeix: “Per no parlar del nostre petroli...” Els nacionalistes prometen pujar immediatament les pensions en 165 euros per persona o 252 per parella la setmana.

Els pesos pesants del gabinet britànic pensen de manera diferent, és clar. L'escocès primer ministre del Regne Unit, Tony Blair, contestava així al repte de l'SNP durant la conferència a Edimburg del Partit Laborista, a final de novembre: “De les eleccions del maig depèn que aturem la política del greuge i els plans de rompre Gran Bretanya. Els conservadors no tenen projecte de futur per a Escòcia, els liberals no saben oferir-ne cap i el dels nacionalistes és l'equivocat. La resposta per a Escòcia és [invertir en] educació, educació, educació.” El ministre d'Economia i relleu de Blair, l'escocès Gordon Brown, va quantificar la independència escocesa en pèrdues per al món de l'empresa per valor de 12.000 milions d'euros i 130.000 llocs de feina. John Reid és el ministre d'Interior, puntal del Govern de la Gran Bretanya que intervé militarment al Pròxim Orient i és amenaçada pel terrorisme islàmic fonamentalista, i company de carrera política de Blair: “Davant el crim internacional, de les migracions en massa i del canvi climà-

tic, els nacionalistes no donen cap garantia de protecció –diu Reid–, perquè som més forts si continuem junts [dins el Regne Unit].” Per descomptat, John Reid és escocès. Jack McConnell, laborista, actual primer ministre d'Escòcia, afirma que “les promeses de l'SNP tenen el preu del barril de petroli; i un no sap si riure o plorar”.

Ploreu, doncs. Les enquestes preveuen que els laboristes perdran el 50% dels seus regidors i les dotze alcaldies més importants del país. Encara és més, no tan sols la majoria de la població a Escòcia i Anglaterra estan d'acord amb la independència d'Escòcia, sinó que el 68% dels anglesos són partidaris que la mateixa Anglaterra siga independent. *Good bye, Regne Unit?*

Símbols i altres bromes. El problema d'Escòcia hauria d'haver acabat precisament allà on, tanmateix, no féu sinó disparar-se, créixer fins a atènyer una majoria del 52% d'escoços que avui vol veure Escòcia independent. Per no parlar del 59% d'anglesos que hi estan d'acord, com dèiem. Fa deu anys per aquests dies, l'hivern del 1996, Michael Forsyth era secretari d'estat per Escòcia en el Govern conservador de John Major. Per la carretera M1, el símbol de la sobirania escocesa viatjava en un

Land Rover a gairebé 100 quilòmetres per hora i amb l'escorta d'un comboi militar: dins de l'automòbil hi havia la Stone of Destiny, una pedra. A l'altra punta de l'illa, Forsyth l'esperava en faldetes, vestit amb *kilt*. Feia 700 anys que la pedra romania a l'abadia de Westminster. La reina Isabel II, moments abans que el roc sortís de Londres, va dir als locutors de la BBC que no dubtaria a demanar que retornara per a la pròxima coronació. Llavors, va deixar-la anar. Si la monarca hagués demanat al relleu de Margaret Thatcher la causa d'aquell trasllat, Forsyth li hauria contestat que la de-

També la majoria dels anglesos està d'acord amb la independència d'Escòcia

manda d'autogovern entre els escoços havia augmentat perillosament. El Land Rover tenia la missió d'acontentar simbòlicament una Escòcia cada vegada més rebel.

El 1997, després que aquell còdol pla haguera estat dipositat al castell d'Edinburg, el Partit Conservador va perdre les eleccions, John Major va abandonar la vida política i Forsyth va veure com davallaven militants i vots fins a l'actual quasi extinció dels *tories* al nord de l'illa. El Nou Laborisme, liderat per escoços, va provar de no cometre el mateix error. Si Escòcia demanava l'autonomia, la tindria: el dia 6 de maig del 1999, el Parlament escocès celebrava eleccions una altra vegada —el 1603, Escòcia i Anglaterra s'havien unit sota la corona de Jaume I— i durant la darrera legislatura, tot contemplant la majoria laborista, el primer ministre escocès laborista i els 52 diputats laboristes que Escòcia va donar a la cambra dels Comuns, Tony Blair va creure que havia resolt el problema. S'enganyava.

Cavalls sobre el mar del Nord.

"Aquesta és una cursa de dos cavalls", diu l'escocès primer ministre britànic de les eleccions a Holyrood, la cambra escocesa del Comuns dissenyada per l'arquitecte català Enric Miralles sota la inspiració dels llenços amb flors de Charles Rennie. Els cavalls a què es refereix Blair són l'SNP i el Partit Laborista. Però, bàsicament, la qüestió és si Tony Blair pot fer aturar el cavall dels independentistes. David Spaven, president de Transform Scotland —una institució que estudia el panorama energètic del país—, diu que justament és el petroli l'argument que podria tombar el pols d'Alex Salmon: "[Els jaciments] del mar del Nord ja perden producció; avui dia el Regne Unit ha d'importar petroli i per al 2020 podrien haver-se esgotat per complet." L'SNP comptabilitza els ingressos que s'han escolat cap al sud des del 1975 en 180.000 milions d'euros i Tony Blair haurà de convèncer els escoços que no paga la pena de separar-se d'Anglaterra pels barrils que hi queden. Té mig any de temps.

Victorià Jiménez
Londres

Sembla que el petroli del mar del Nord, en aigües escoceses va esgotant-se.